

Stasė Valužienė

Gimtinėje

Tame lauke,
Virš gimto namo pamatų,
Saulutėj vyturys sušyla.
Ant medžio vienišo šakų
Gegutė vėl suplėšo tylą.

Tame lauke,
Randus paslėpdamas giliai,
Augina laikas vėl žoles.
Paglosto saulės spinduliai
Ten už mane visas gėles...

Tėvynės spalvos

Dangus ir akys
Čia susitinka,
Čia žiba žvaigždės,
Čia rytas švinta.

Ranka ir vėjas
Viens kitą glosto
Ir ašarėlę
Švelniai nušluosto.

Čia paukščiai savo
Džiaugsmą išsako
Ir kviečia šokti
Ant saulės tako.

Čia gėlės žiūri
Akim rasotom,
Kad būtum linksmas,
Kad rankom plotum.

Upelių juostos
Melsvai plevena,
Šaltiniai gaivūs
Gelmėj sruvena.

Tas saulės auksas,
Tos žalios kalvos,
Tos rausvos žaros –
Tėvynės spalvos.

Pažadėtoji žemė

Čia gėlių žiedai pražysta,
Rojaus kvapą skleisdami.
Žvarbūs vėjai čia sunyksta
Žemei nusilenkdami.

Čia banguoja šviesios upės,
Pievų šiltame glėby,
Paukštis ant šakos nutūpęs,
Žemės tos – nata skambi.

Čia bujoja, kas pasėta
Margo laiko tėkmėje.
Kas skaudu ir kas mylėta,
Čia nugrimzdę gelmėje.

Čia rudens mirtis spalvinga,
Čia želmens žalia viltis.
Mylinti širdis galinga
Lyg neįveikta pilis.

Vakaro paveikslėlis

Vakariniai gaisrai
Padangėn remiasi,
Leidžiasi saulė
Į violetinį debesį.

Dieniniai paukščiai
Nakvynėn renkasi,
Pavargusios širdys
Poilsio šaukiasi.

Kilimu raudonu
Saulė išeina,
Pro aušros vartus
Ne visiems pareina...

Ryto akys

Prie didelio kelio, virš mažo miestelio,
Jau budinas rytas, dangaus užsakytas.
Saulėtekio vaizdas lyg kalvėje žaizdras.
Pasveikina saulė miestelio pasaulį.

Čia rasos sužimba, čia dūmai pakvimpa,
Gatvelės atgyja, balsai nuvilnyja.
Dar miega mažieji, dar ilsis senieji,
O skubančių aidas šaligatviais sklaidos.

Čia – siauros gatvelės, čia – žemos tvorelės,
Bet veržiasi srautas, svajonėm pakrautas.
Čia – bokštas bažnyčios, čia – žvakės grabnyčios,
Čia – širdys nutyla, čia – vėliavos kyla.

Prie didelio kelio, virš mažo miestelio,
Jau budinas rytas, dangaus užsakytas.
Čia – ženklai praeities, čia – planai ateities.
Te nedrums nieks ramios panoramos žalios!

Sekmadienis

Sekmadienio vidurdienį
Nukarpė saulė šešėlius.
Langų stiklai ką tik sugėrė
Bažnyčios varpinės aidus.

Užmigo kūdikis lopšy,
Nuslinko debesis dangum.
Šios valandos gili ramybė
Maldingai kalba su žmogum.

Akimirkai suklūsta žemė,
Tik veržiasi aukštyn mintis.
Ištarti maldą, rodos, gali
Visų žmonių gyva širdis.

Sodininko pėdomis

Kiek čia sveikatos gaivalingos,
Kiek išsipildžiusios prasmės!
Nors čia pavasariais jau niekas
Tu obelų nebegėnės...

Tas sodininko buvęs džiaugsmas
Dar sėklai obuolius augins,
Bet sėklos, nesuradę žemės,
Su obuoliais sniege pradings.

Nors žemė gimdo ir augina,
Bet sodas keičiasi mišku.
Ir be sulaužymo skausmingo
Vaikai jau tampa kuo kitu...

Žiemos šydas

Jau sniego dribsniai leidžiasi ant sodo,
Ir obelys tarsi naujai pražydo.

Nors šaltis savo kietą būdą rodo,
Tai – ne mirti, tai – tik laukimas ryto!

Jau tyliai žemę sniegas apkabina,
Šaltų jo rankų nesušildys niekas.
Tik laikinumo nuojauta ramina,
Tai – ne mirtis, tai – tiktai baltas sniegas!

Ir nusiris tos pūgos tarsi frontas,
Vėl žemė nusipraus lietum skaidriu.
O po žiemos žaliuos vėl horizontas,
Ir baigsis tas išbandymas šalčiu!

Auštant

Kai sunkios mintys lyg patvinus upė
Vėl pamatus namų ardys,
Toks nesulaikomas, gerklingas,
Ims drąsinti visus gaidys!

Ir viską, kas taip sunkiai slėgė,
Tamsa, ledai ir neviltis,
Tasai naminis mūsų aitvaras
Riksmu karingu išsklaidys!

Pačioj giliausioje nakty, kiek pamenu,
Jis pranašavo, kad prašvis,
Ištirps ledai, sušils pakrantės,
Ir neuždusim lyg žuvis.

Medžio ruduo

Liūdi medis:
Apsiausto skiautelės gelsvos
Nesulaikomai nupuolė.

Skundžias medis:
Kad netramdo niekas niekad
Nežaboto vėjo šuolių.

Tiki medis:
Kad kantriems kartojas laikas –
Saulė vėl sugriš iš tolių...

Ilgesio vejamas

Pasiverčia ilgesys į girios gausmą,
Į kvėpavimą laisvą laukų
Ir, mazgelin įrišęs tą jausmą,

Iš miesto į kaimą einu.

Bet vėl horizonte miražo
Ieško akys, matyto daug kartų,
Ir kontūrus bokštų vėl rašo
Ilgesys ant mano vartų.

Sietuvos

Kas užmetė tinklus į juodą gelmę?
Kas nerimą prikėlė iš miegų?
O jis, pakrantėj išsidrėbęs,
Nebepavirto tirpstančiu sniegu.

Jis pėdomis mane lyg šuo surado,
Ir nuo tada mes visados kartu!
O kažkada jis pasakoj gyveno...
Ir kam domėjaus sietuvų dugnu?

Sekundės

Sekundės lyg spiečius bitelių
Be poilsio moja sparnais.
Nepastosim gaudyklėm joms kelio,
Nei medum išteptais aviliais.

Niekados nepagausim į saują
To spiečiaus sekundžių šiltų,
Nes jos amžinybėn keliauja
Pro bitynus laikinų avilių...

Vaikystės motyvas

Geležinkelio stoties perone
Aš – linksma, nes tėvelis šalia!
Mano rankoje puokštė gėlių,
O aš – tarp balandžių melsvų.

Stūksi pro šalį lazda,
Tai pavargėlė eina sena.
Vėjas baimė peronu mane,
Bet ji dingsta tėvelio delne.

Ramios rankos mano tėvelio
Į vagoną lengvai mane kelia.
Aš savo pasaulį vežuos,
Jis žaidžia vagono languos.

AFORIZMAI

Mus mylėjusių žmonių meilė nepalaidojama...

Nuo vaikystėje gautos meilės pašviesėja ne tik gyvenimo kelias, bet ir šalikelės.

Kartais sutinkame įsikūnijusią meilės dvasią.